

[Melchior.]

tænke på, at ved opsøgning i hjemmet er forbrugeren på hjemmebane. Jeg tror, det gælder for andet end fodbold og andre sportsgrene, at dette at være på hjemmebane giver en vis tryghed og en vis styrke. Har man først opsøgt en sælger på hans kontor eller på hans forretningssted, så er det ikke sikkert, man er så tryk. Der ligger ikke i mine bemærkninger anklage imod nogen, der har forretningssteder, men dette at være hjemme må være en fordel.

Jeg noterede mig med glæde, at fru Ebba Strange talte om påringninger i missionsøjemed. Ganske rigtigt er der ikke her tale om, at man sælger varer, henvendelsen udløser ikke nogen betaling, men der er mange påtrængende missionærer, som godt kan bringe folk i tvivl; under dække af at sælge tryghed og pladser i et vist paradys pådutter missionærerne dem ofte problemer og komplekser. Jeg kan heller ikke forstå, når man endelig vil fremsætte et sådant lovforslag, at man så ikke har taget det med. Det kunne være interessant at høre tidligere pastor Orla Møllers – altså justitsministerens – kommentar til dette.

Ved at følge behandlingen her er jeg kommet til det resultat, at der må være tale om en art begravelse, og ved enhver begravelse skal der kastes jord på; jeg gætter på, at det inden længe bliver tidligere pastor og kirkeminister Orla Møllers tur og forventer at høre tre klask, når han kaster jord på.

Justitsministeren (Orla Møller):

Nu ligger tonerne om død og begravelse og undergang ikke ligefrem til mit gemyt, så jeg er betydelig mere optimistisk, end hr. Melchior var i sit indlæg. Jeg håber, jeg er blevet bekræftet i min optimisme, når vi nu i løbet af nogle måneder har fået pløjet dybere i dette forslag.

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til de ordførere, som var positivt indstillet over for forslaget, selv om de – alle uden undtagelse – også havde kritiske bemærkninger at komme med. Det var i øvrigt ventet, for et forslag som dette, der arbejder med det enkelte menneskes hele daglige tilværelse, må naturligvis blive genstand for overvejelser og diskussion, anderledes kan det ikke være.

Det kan godt være, at der er nogle af ordførerne, der måske nu vil føle sig lidt for godt behandlet, når jeg siger, at det, jeg faktisk er mest taknemlig for, er nogle af de meget kri-

tiske røster, der kom fra venstres ordfører, fra de konservatives ordfører og fra centrum-demokraternes ordfører, fordi der i disse kritiske bemærkninger – og måske i særlig grad bag dem – også var en forståelse for nogle af de problemer, vi står over for; så er der i hvert fald et punkt, hvorfra man kan gå ud og begynde at diskutere sagerne. Jeg ved godt, at sådan som talerne lød, var vi rygende uenige om en lang række ting. Lad det bare være helt klart, jeg skal ikke prøve på at tage nogen i lommen på forhånd. Men hvis man har den opfattelse, at der er noget, der er forkert på dette område, så må vi i hvert fald kunne starte en diskussion omkring disse forhold.

Jeg har fra starten været indstillet på, at dette lovforslag ikke blev et af de helt lette at komme igennem med, og derfor har jeg selvfølgelig også i fremsættelsestalen gjort opmærksom på, at der kan være andre muligheder for at skabe den forbrugerbeskyttelse, som i hvert fald en stor del af befolkningen ønsker. Jeg ved ikke, hvor megen vægt man skal lægge på de undersøgelser, der laves om den slags ting, men der har jo været en sådan undersøgelse, der viste, at 58 pct. af de adspurgte mente, det ville være en fornuftig ting at få et sådant forbud gennemført. Jeg siger udtrykkelig: jeg ved ikke, hvor megen vægt man skal lægge på det, men jeg ved i hvert fald, at der er flere misbrug end dem, der har været taget frem under debatten her i dag. Der er vitterlig i visse tilfælde tale om så utiltalende salgsmetoder, at man er nødt til at gribe ind, og jeg tror, at det brede flertal i folketinget også på dette punkt vil være parat til at tage nogle konsekvenser. Det er muligt – og det tyder i hvert fald ordførertalerne på her i dag – at vi er gået for vidt i vore ønsker om en ændring af lovgivningen.

Fru Tove Lindbo Larsen spurgte om krosalget, og jeg skal understrege – som det har været draget frem i debatten nogle gange – at dér, hvor vi med forslaget her griber ind over for dette, det er med fortrydelsesretten, som gælder, hvis der foretages salg ved sammenkomster hos private, under udflugter eller biografforestillinger, ved krosalg osv. Vi forsøger altså med fortrydelsesretten at komme noget af dette til livs.

Jeg vil godt have lov at sige til hr. Kjærulff-Schmidt, at det er i hvert fald ikke hos mig, man har fundet tankerne om, at der bag hele lovforslaget skulle være et ønske om auto-